

Charles H. Spurgeon

PERPETUITATEA LEGII LUI DUMNEZEU

Traducere de Ștefan Demetrescu

 Casa de Editură
Viața și Sănătate
București 2002

CUVÂNT ÎNAINTE

Charles H. Spurgeon s-a născut la 19 iunie 1834 în Kelvedon, Essex, Anglia. El s-a dedicat lucrării de vestire a Evangheliei încă de la vârsta de 16 ani, slujindu-L pe Dumnezeu în mod strălucit timp de 42 de ani. A încetat din viață la 31 ianuarie 1892, în vârstă de aproape 58 de ani.

Pentru distinsele lui calități, Spurgeon a fost numit, pe drept cuvânt, „prinț între predicatorii Evangheliei” și, deși a simțit de multe ori durerea de a se lovi de invidia, de prejudecățile și de răutatea oamenilor, totuși s-a bucurat, chiar din timpul vieții, de toată dragostea și admirația celor câștigați de inima lui bună și de cuvântul său cald și atrăgător.

Spurgeon a fost unul dintre cei mai mari predicatori ai veacurilor și chiar cel mai mare prin vasta lui influență. El nu a strălucit printr-o extraordinară oratorie, dar cuvântul lui era clar și plin de sensibilitate, pornit din inimă și mergând la inimă. Relatările ziaristilor despre predicile sale aduc mărturia că omul acesta ținea cu atenția încordată între cinci și zece mii de oameni, care îl ascultau la fiecare predică. Nimeni dintre cei care îl ascultau sau care ar citi predicile sale, nu are impresia că ar avea de a face cu ceva fabricat anume. Totul în predicile sale era așa de natural și frumos, cum vine de la Dumnezeu.

Spurgeon a fost omul lui Dumnezeu. Rar om de o mai mare și mai neprefăcută modestie ca el. A fost sărbătorit în viața lui mai mult decât este sărbătorit un rege. Dar, chiar la începutul serbării, a declarat pe tonul cel mai umil și mai convingător că se va bucura de serbare, doar dacă totul, până la sfârșit, se va face numai spre lauda și spre mărirea lui Dumnezeu, nu a lui Spurgeon.

Spurgeon a fost un serv al Domnului Hristos convins, devotat, credincios și entuziast. El îl cunoștea bine pe Domnul și a condus pe mulți ca să-L cunoască și ei. În viața sa, a căutat totdeauna să predice Evanghelia mântuirii fără vreo culoare sectară, stăruind în deosebi asupra adevăratei vieți creștine, cea conformă poruncilor lui Dumnezeu, lucru fără de care botezul sau altele nu ar folosi la nimic. El a trăit în completă abstenență de la băuturi alcoolice.

Tocmai pentru aceasta, Spurgeon, deși făcuse parte din Biserica Baptistă, s-a retras din ea, pentru că, după cum spune unul dintre biografi săi: „Uniunea nu a stăruit cu tărie și în mod hotărât să fie ținute toate lucrurile pe care baptiștii, de altfel, în mărturisirea credinței lor, le recunosc ca adevărate, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu”.

Scrierile lui Spurgeon despre Legea Celor Zece Porunci vor interesa pe toți cei ce doresc să cunoască adevărata credință evanghelică. Cuvintele lui Spurgeon condamnă pe toți cei de diferite credințe, care în mod superficial își închipuie că Legea Celor Zece Porunci s-ar fi schimbat sau s-ar fi desființat cu totul. Acest studiu va ajuta pe mulți frați baptiști să înțeleagă ce înseamnă a fi sub har și nu sub Lege și ce înseamnă porunca iubirii, în care se cuprind Legea și Profeții. Mulți dintre frații baptiști cu adevărat temători de Dumnezeu vor înțelege din explicațiile lui Spurgeon că, în Galateni, apostolul Pavel aseamănă pe fiii Vechiului Testament cu fiul servei Agar și aceasta nu înseamnă că adevărații credincioși nu mai vor să audă de poruncile lui Dumnezeu. Dimpotrivă, noi, fiii Noului Testament, născuți din duh, născuți din biserica cea liberă, tocmai noi trebuie să ținem cu adevărat poruncile Tatălui, și anume să le ținem ca niște fii, nu ca niște robi și să ascultăm de Dumnezeu ca Isaac, nu ca Ismael.

Modul în care trebuie să înțelegem poziția noastră ca fii, îl putem învăța de la Domnul Hristos, care este „Fiul cel mult iubit”. Despre Domnul nu citim că ar fi zis: Eu sunt fiu, nu sunt serv; de aceea eu nu vreau să știu de poruncile Tatălui, ci socotesc că sunt numai pentru robi. Din contră, despre adevăratul și măritul Fiul al lui Dumnezeu stă scris: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40,8). Să dea Dumnezeu ca mulți dintre cititorii acestui studiu asupra Legii lui Dumnezeu să ajungă să spună:

„Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea!”

Astfel se va împlini cu dânsii cuvântul Domnului Hristos, care zice: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă.” (Apoc. 1,3) și „Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate !” (Apoc. 22,14)

Ștefan Demetrescu

LEGEA LUI DUMNEZEU ESTE VEȘNICĂ ȘI NESCHIMBĂTOARE

„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Mat. 5,8).

Astăzi vreau să vă vorbesc despre două lucruri din acest text. În primul rând, Legea este perpetuă, continuă, neîntreruptă și veșnică: „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul nu va trece o iotă sau o frântură din Lege” (Mat. 5,18). Cuvântul acesta înseamnă că Legea rămâne în vigoare în veci, până în cele mai mici amănunte ale ei, până ce toată va fi împlinită. În al doilea rând, vedem că Legea trebuie împlinită, căci citim: „Nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile”. Însuși Domnul Hristos a venit să aducă mântuirea prin Evanghelie. Nu a venit să schimbe sau să desființeze Legea, ci să o îplinească.

PARTEA I

LEGEA RĂMÂNE ÎN VIGOARE ÎN VECII VECILOR

Legea lui Dumnezeu trebuie să fie veșnică și perpetuă, în continuu în vigoare. Ea nu a fost niciodată schimbată și nici nu i s-au făcut vreodată adăugiri. Ea nu se poate coborî spre a se potrivi stării noastre decăzute, ci fiecare dintre poruncile lui Dumnezeu rămâne în veci. Voi aduce trei argumente în această privință.

Întâi, faptul că Domnul nostru Isus Hristos declară că El nu a venit să desființeze Legea. Cuvintele Sale sunt foarte categorice în sensul acesta: „Să nu credeți că am venit să desființez Legea sau Profeții, nu am venit să desființez, ci să împlinesc”. Iar Pavel ne spune despre Evanghelie: „Desființăm noi Legea prin credință? Nicidecum! Dimpotrivă, întărim Legea” (Rom. 3,31). Evanghelia întărește, statornicește și susține Legea lui Dumnezeu.

ISUS A VENIT CA SĂ NE EXPLICE LEGEA

Isus nu a venit să schimbe Legea. El a venit ca să o explice și chiar numai faptul acesta arată că Legea rămâne în veci, altfel nu ar mai fi fost nevoie ca Domnul să explice o Lege care avea să se desființeze. Acolo unde oamenii obișnuiau să folosească ceremonii și formalisme, Domnul a arătat înțelesul foarte cuprinzător al Legii și a dovedit că iudeii și fariseii nu înțelegeau lucrurile în mod corect. Fariseii interziceau în ziua Sabatului chiar și îndeplinirea lucrurilor strict necesare sau a lucrării de binefacere, ca smulgerea spicelor pentru potolirea foamei sau vindecarea bolnavilor. Domnul Hristos a arătat că a opri aceste lucruri nu era deloc după voia lui Dumnezeu. Ținându-se tare de literă și ducând la extrem observarea de formă a poruncii, ei rămăseseră lipsiți de spiritul poruncii Sabatului, care tocmai inspira la sfințirea zilei.

ODIHNA DE SABAT

A te odihni în Sabat nu constă în completa inactivitate, să stai și să nu faci absolut nimic. De aceea, Domnul zice: „Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez”. El a arătat, de asemenea, pe preoți, care lucrau din greu la aducerea jertfelor și zice despre ei: „Preoții în templu, calcă Sabatul și sunt fără vină”. Ei împlineau un serviciu divin și de aceea ei erau în Lege. Pentru a combate și a îndrepta greșeala populară de atunci, Domnul a săvârșit câteva dintre cele mai mari minuni ale Sale chiar în ziua sâmbetei. Deși aceste vindecări au stârnit mare mânie contra Sa, spunându-se că Domnul ar fi călcat Legea, totuși Isus repetă aceste minuni pentru ca ei să vadă că sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbăta și că sâmbăta trebuie săvârșite acele lucruri care sunt spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor. O, de ar înțelege oamenii să țină Sabatul spiritual, oprindu-se de la orice lucru care aduce câștig și de la orice lucru în interes propriu!

ODIHNA CREDINȚEI

Odihna credinței este semnificația profundă a Sabatului. Dumnezeu apreciază o slujire făcută în cinstea Sa. O, ce bine ar fi dacă ziua aceasta ar fi întrebuințată în întregime în serviciul lui Dumnezeu, pentru facerea de bine! Toate învățăturile Domnului arătau că faptele de strictă și neapărată necesitate, faptele de binefacere și faptele pioase erau cu totul îndreptățite și nu constituiau călcarea sâmbetei. Mântuitorul a explicat Legea în acest punct și în altele; totuși, explicația Sa nu a schimbat cu nimic porunca, ci numai a îndepărtat rugina tradiției. Explicând astfel Legea, Domnul o statornicea și o confirma. El nu a înțeles să o schimbe sau să o desființeze, pentru că astfel nu ar mai fi explicat-o.

ESENȚA SAU CONȚINUTUL LEGII

Domnul nostru Isus Hristos, pe lângă explicarea Legii și arătarea caracterului ei spiritual, ne-a descoperit și în ce constă esența ei.

Atunci când cineva L-a întrebat pe Domnul: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?”, Mântuitorul a răspuns: „Să iubești pe Dom-

mul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău; aceasta e cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii”. Prin aceste cuvinte, Domnul ne-a învățat că toată Legea este cuprinsă în cele două porunci.

SĂ IUBEȘTI!

Acesta este sâmburele și miezul Legii. Dacă cineva mi-ar zice: „Vedeți că, în loc de zece porunci, am primit în Noul Testament numai două porunci și acestea sunt mult mai ușoare”, eu i-aș răspunde că această formulare a Legii nu e câtuși de puțin mai ușoară. Cine crede că Legea formulată astfel este mai ușoară, dovedește lipsă de înțelegere și experiență. Cele două porunci le cuprind pe cele zece în toată extinderea lor și deci, nu pot fi privite ca însemnând desființarea nici măcar a unei frânturi din Cele Zece Porunci. Toate greutatețile întâmpinate la ținerea Celor Zece Porunci se regăsesc și în ținerea celor două, căci acestea sunt esența și rezumatul primelor. Dacă iubești pe Dumnezeu din toată inima, trebuie să respecti poruncile de pe prima tablă; iar dacă iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, trebuie să păzești poruncile de pe a doua tablă. Dacă cineva înțelege că legea iubirii înseamnă o adaptare a legii morale la starea decăzută a omului, atunci se înșală. Aș afirma chiar că așa-zisa adaptare nu e cu nimic mai bună decât Legea originală a Celor Zece Porunci. Dacă s-ar face vreo comparație, atunci este mult mai ușor a respecta Cele Zece Porunci, decât pe cele două, deoarece, dacă nu mergem mai departe și mai adânc decât litera, rezultă că respectivele două sunt și mai exacte și mai cuprinzătoare.

INIMA, SUFLETUL ȘI CUGETUL

Cele Zece Porunci cuprind tot ce spun cele două porunci, dar, dacă uităm aceasta și ne uităm numai la litera lor, atunci înțelegem că e mai greu pentru un om să iubească pe Dumnezeu din toată inima sa, din tot sufletul său și din tot cugetul său și pe aproapele său ca pe sine însuși, decât pur și simplu să se abțină să ucidă, să fure și să dea mărturie

mincinoasă. Așadar Domnul Hristos nu a desființat și nici nu a modificat cu nimic Legea pentru a fi astfel la nivelul neputinței noastre, ci a lăsat-o în toată sublima ei perfecțiune, așa cum trebuia și trebuie să rămână pentru totdeauna. El ne-a arătat cât de adânci sunt temeliile Legii. Legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată, iar poruncile Lui nu pot fi modificate; noi suntem mântuiți altfel decât prin schimbarea Legii.

LEGEA TRĂITĂ DE DOMNUL HRISTOS

Pentru a arăta că nu a dorit nicidecum să schimbe Legea sau să o desființeze, Domnul Hristos a exemplificat toate poruncile în viața pe care a dus-o pe acest pământ. Natura Mântuitorului era în deplină conformitate cu Legea lui Dumnezeu și tot astfel a fost și viața Lui. Domnul a spus despre Sine: „Cine dintre voi Mă poate învinui de vreun păcat?” „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în iubirea Lui”. Domnul a fost atât de desăvârșit, curat și bun, trăind într-o asemenea comuniune cu Tatăl, încât făcea voia Lui în toate. Tatăl a zis despre Domnul: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea, de El să ascultați”. Nimeni nu va putea să descopere o împrejurare în care Mântuitorul să fi călcat vreo poruncă sau să nu fi împlinit Legea în totul. În sufletul Său nu a fost niciodată vreo dorință necurată sau vreo cugetare nedreaptă și contrară voinței Tatălui; El nu a făcut nici un lucru pe care să îl regrete mai târziu. Deși a fost ispitit de trei ori în pustie și vrăjmașul a avut îndrăzneala să Îi ceară închinare idolatră, El a ieșit biruitor. Prințul lumii acesteia a venit la Domnul, dar nu a găsit în El nimic rău.

„Isus iubit, și bun, și sfânt,
Legea ne-ai dat-o prin Cuvânt;
Dar în viața Ta citim,
Cum s-o iubim și s-o trăim.”

Repet: Domnul Hristos nu a venit să schimbe Legea. Lucrul acesta este absolut clar, pentru că, după ce a păzit toată viața preceptele acesteia, Mântuitorul S-a dat pe Sine de bunăvoie, suferind pedeapsa dictată chiar de Legea pe care nu o călcase, așa cum stă scris:

„Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănile Lui, suntem vindecați. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Dacă Legea ar fi cerut de la noi mai mult decât trebuia, ar mai fi suferit Domnul acea pedeapsă, ca urmare a unor cerințe prea aspre? Sunt sigur că nu. Legea cerea numai ceea ce trebuia să ceară, și anume ascultare completă.

DEPLINĂ SUPUNERE ȘI ASCULTARE

Legea impunea păcătosului numai ce trebuia să-i impună, adică moartea ca pedeapsă pentru păcat. Mântuitorul a fost răstignit pe cruce, purtând păcatele noastre și curățindu-ne o dată pentru totdeauna. Domnul a fost doborât de povara păcatelor noastre și, cu inima zdrobită, a strigat: „Sufletul Meu este întristat de moarte”. Iar după ce suferise totul, ca Dumnezeu întrupat, El Și-a plecat capul și a zis: „S-a sfârșit!” Murind, Domnul Hristos a justificat și a întărit Legea călcată de păcătoși. El a suferit totul din partea propriului Său popor și astfel Legea nu a fost călcată cu nimic. Prin moartea Sa, Domnul a apărut și a restabilit guvernarea morală a lui Dumnezeu, astfel fiind posibil ca Dumnezeu să rămână drept și totuși să îi ierte pe păcătoșii care se căiesc.

ÎNSUȘI DĂTĂTORUL LEGII SE SUPUNE LEGII DATE

Când Suveranul Însuși suferă pedeapsa supremă impusă de Legea Sa, atunci justiția și dreptatea lui Dumnezeu sunt înălțate și lumile din întregul univers se pleacă în admirație. Dacă Domnul Hristos S-a supus Legii până la moarte și încă moarte de cruce, atunci suntem absolut siguri că El nu a venit să schimbe Legea sau să o desființeze și, dacă El nu a schimbat-o, atunci cine ar putea să o schimbe? Dacă Domnul declară că El a venit să întărească Legea, atunci cine ar putea să o desființeze?

LEGEA ESTE PERPETUĂ CHIAR PRIN NATURA EI

Legea lui Dumnezeu este veșnică chiar prin natura ei, căci nu trebuie oare ca dreptatea să rămână întotdeauna dreptate, adevărul întotdeauna

adevăr și neprihănirea întotdeauna neprihănire? Înainte să fi fost făcute cunoscute pe Sinai Cele Zece Porunci, oamenii erau deja supuși aceleiași Legi, care le arată dreptatea și nedreptatea, prin chiar faptul că fuseseră creați de Dumnezeu.

DREPTATEA A FOST TOTDEAUNA DREPTATE

Când se afla în grădina Edenului, era normal ca Adam să Îl iubească pe Ziditorul său. Ar fi fost nedrept ca el să fie împotriva planurilor și intențiilor lui Dumnezeu, de aceea orice s-ar întâmpla în lumea aceasta, orice schimbări ar avea loc în univers, niciodată nu va fi drept să minți, să comiți adulter, să ucizi, să furi sau să te închini la idoli. Nu vreau să spun că principiile binelui și răului, ale dreptății și nedreptății sunt tot atât de sine stătătoare ca și Dumnezeu, dar declar că nu pot concepe ideea ca Dumnezeu să existe fără a fi totdeauna sfânt și totdeauna adevărat; așa că însăși ideea de bine și rău, de drept și nedrept, îmi pare că este în mod necesar ceva absolut permanent și nu admite schimbare sau mutare. Nimeni nu poate coborî dreptatea la un nivel inferior; ea trebuie să rămână totdeauna acolo unde a fost din veșnicie și nu poate fi schimbată în nedreptate sau în rău. Nimeni nu poate înălța nedreptatea și răutatea, pentru a face din ea ceva drept; ea va rămâne tot nedreptate cât va fi lumea. Cerul și pământul vor trece, dar nici o iotă, nici un colț de literă și nici un accent nu va trece din Legea morală și nu se va schimba. În spirit, Legea este veșnică, este eternă.

LEGEA NU CERE PEA MULT

Legea lui Dumnezeu nu cuprinde nimic mai mult, decât ar putea cere Dumnezeu de la noi după toată dreptatea. Dacă Dumnezeu ar încerca să ne dea o lege mai tolerantă, aceasta ar fi din partea Sa o recunoaștere că, la început, a cerut prea mult de la noi. Dar se poate admite așa ceva? A existat vreo scuză sau justificare pentru servul cel rău și leneș când a zis: „M-am temut, pentru că te știam un om aspru?” Nu a existat scuză și nici nu ar fi putut exista. Dacă Dumnezeu Și-ar schimba acum Legea, ar însemna că a făcut o greșală la început, atunci când a pus pe niște oameni atât de slabi și imperfecti sub un

regim prea greu și prea riguros, așa cum auzim spunându-se de multe ori, iar acum ar fi dispus să-și reducă pretențiile și să le facă mai rezonabile.

O ÎNVĂȚĂTURĂ ADEVĂRATĂ ȘI PLĂCUTĂ ÎN APARENȚĂ, DAR CU TOTUL FALSĂ

Unii spun că incapacitatea morală a omului de a ține Legea perfectă a lui Dumnezeu îl scutește de datoria de a o ține. Această învățătură este foarte ademenitoare și plăcută, dar este cu totul falsă. Incapacitatea omului nu este de așa natură, încât să-l scutească de răspundere. Incapacitatea aceasta este morală și nu fizică. Nu face niciodată greșeala să crezi că incapacitatea morală ar fi o scuză pentru păcat. Cum adică? Atunci când un om s-a obișnuit atât de mult să spună minciuni, încât nu mai poate spune adevărul, este oare prin aceasta scutit de datoria de a spune adevărul? Dacă servitorul dvs. este dator să muncească pentru dvs. atâtea ore pe zi, este el oare scutit de această datorie, dacă s-a îmbătat atât de rău, încât nu mai poate să muncească? Este un om scutit de a mai plăti o datorie pentru motivul că a cheltuit banii și nu o mai poate plăti? Este oare omul desfrânat liber să se desfrâneze, pentru că nu poate înțelege frumusețea castității? Aceasta ar fi o învățătură foarte periculoasă. Legea este dreaptă și omul este dator să o împlinească, deși păcatul a făcut pe om incapabil de a o împlini.

Pe cel care ar crede că Dumnezeu, în Noul Testament, a schimbat cumva Legea, aș vrea să-l întreb: Care parte din Lege a schimbat-o Dumnezeu sau pe care a făcut-o mai puțin pretențioasă?

CARE DINTRE PORUNCI?

Crezi că ești liber să calci una dintre porunci, iubite ascultător? Care este porunca și care este Legea de la ținerea căreia crezi că te-a scutit Dumnezeu? Porunca de a te închina numai unui singur Dumnezeu? Ai vrea să te închini la chipuri cioplite? De fapt, dacă ne ocupăm în special de fiecare poruncă, atunci nu putem trece peste nici una dintre zalele acestui minunat lanț de aur, care este perfect în fiecare dintre părțile sale, ca și în întregul lui.

DESĂVÂRȘITĂ ȘI COMPLETĂ

Legea este desăvârșită, așa că nu poți nici să-i adaugi nimic, nici să scoți ceva din ea. „Căci cine ține toată Legea, dar calcă o poruncă s-a făcut vinovat de toată Legea. Căci Cel care a zis să nu comiți adulter, tot El a zis să nu ucizi. Dacă deci, nu comiți adulter, dar ucizi, te-ai făcut călcător al Legii”. Dar, dacă nici o parte din Lege nu poate fi scoasă, atunci toată Legea trebuie să rămână veșnic.

Al treilea argument pe care vreau să-l aduc în favoarea perpetuității Legii este că ar fi un lucru foarte primejdios să-și închipuie cineva că Legea s-a schimbat. Dacă Legea nu ar avea valoare și putere veșnică, atunci ea ar fi lipsită de puterea de a mai convinge pe om de păcat. Dacă este adevărat că eu, o ființă imperfectă, nu pot ține o Lege perfectă, atunci înseamnă că eu nu păcătuiesc atunci când calc Legea. Și, dacă tot ce mi s-ar cere să fac ar fi numai potrivit cunoștinței și puterilor mele, atunci înseamnă că eu am într-adevăr o normă foarte comodă.

O REGULĂ DE CONDUITĂ FOARTE CONVENABILĂ

Așa stând lucrurile, cei mai mulți oameni se vor îngriji să-și potrivească o astfel de lege, încât să stabilească pentru sine cât mai convenabil limitele a ceea ce este permis. Prin desființarea Legii s-ar desființa și păcatul; căci păcatul este călcarea Legii și acolo unde nu mai este Lege, acolo nu mai este nici călcare de lege. Dacă s-ar desființa în felul acesta păcatul, atunci s-ar desființa și Mântuitorul și lucrarea Sa de mântuire, căci atunci nu mai este nevoie de Mântuitor și de mântuire. Dacă s-a redus păcatul la minimum, atunci la ce mai sunt necesare mântuirea și sfințenia pe care Domnul le-a adus în lume o dată cu venirea Sa? Fraților, nu trebuie să înțelegem lucrurile astfel, căci înțelegerea aceasta ne duce în mod evident pe o cale rea.

Coborând sau slăbind autoritatea Legii, se slăbește, în același timp, și puterea ei să ne convingă de păcat. „Căci prin Lege vine cunoștința de păcat.”

LEGEA ESTE O OGLINDĂ

Legea ne este de mare folos, căci ne arată petele, dar numai prin Evanghelie ne putem spăla de orice necurăție.

Numai o lege curată și perfectă poate fi folosită de Duhul Sfânt ca să ne arate stricăciunea și păcătoșenia noastră. Slăbiți și reduceți cererile Legii și lumina, prin care omul își vede și își recunoaște păcatul și vinovăția, se va întuneca. Aceasta, în loc să fie un câștig, este o pierdere serioasă pentru păcătos, căci micșorează posibilitatea convingerii lui de păcat și a aducerii lui la pocăință.

Atunci i-ați luat Legii și puterea de a ne duce la credința în Hristos.

PENTRU CE NE ESTE DATĂ LEGEA LUI DUMNEZEU?

Ne este dată pentru a fi mântuiți prin ținerea ei? Nicidecum! Ne este dată, ca să ne arate că nu putem fi mântuiți prin faptele noastre, ci prin har. Dacă susții că Legea a fost schimbată ca omul să o poată ține, atunci îl lași pe om în speranța lui de până atunci și, cu siguranță, el se va agăța de ea. Este însă nevoie de o lege perfectă, care să-l aducă pe om într-o stare de disperare profundă.

DEZNĂDEJDE COMPLETĂ, CÂT TIMP VA FI FĂRĂ HRISTOS

Fără Hristos, omul ajunge să fie închis ca într-o cușcă de fier. Singura lui scăpare este credința în Isus. Atunci, omul începe să strige: „Doamne, mântuiește-mă prin harul Tău, căci înțeleg că nu pot fi mântuit prin propriile mele fapte”. Tocmai aceasta ne spune apostolul Pavel în Galateni 3,22: „Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos. Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. De aceea vă spun că, dacă dați la o parte Legea, atunci lipsiți Evanghelia de cel mai puternic ajutor al ei, căci atunci dați la o parte pe învățătorul și pedagogul care este pus tocmai să aducă pe oameni la Hristos. Nu! Legea trebuie să rămână cu toate rigorile ei ca să îndepărteze pe om de îndreptățirea

de sine și să-l silească să caute scăpare la Hristos. Oamenii nu vor accepta, nu vor primi bucuroși să fie mântuiți prin har, până când nu ajung să tremure în fața Legii sfinte și drepte. Așadar, Legea îndeplinește un rol necesar și binecuvântat și, de aceea, ea nu poate fi clintită din locul rânduit de Dumnezeu.

A schimba Legea înseamnă a lăsa lumea fără nici o lege. O măsură schimbătoare a datoriei omului, stabilită după bunul plac, este primejdioasă pentru principiile Legii.

O INVENȚIE OMENEASCĂ, IMORALĂ

Dacă fiecare om urmează să fie considerat drept, pentru că a făcut tot ce a putut și cât a putut mai bine, atunci noi toți facem tot ce putem și cât putem mai bine. E cineva care să spună altfel despre sine? Dacă ne-am lua după vorbele lor, atunci toți semenii noștri fac binele atâta cât pot, ținând seama de natura lor imperfectă. Îndreptățirea de sine își face loc în om chiar și în cel mai rău caracter. Atunci omul începe să vorbească astfel: „De fapt, dacă m-ați cunoaște, ați zice că am fost un om foarte cumsecade și că am făcut numai bine, pe cât am putut. Gândiți-vă apoi ce sărmană și decăzută creatură sunt, cu ce patimi puternice m-am pomenit de la naștere luptându-se cu mine, ce ispite rele mă asaltează din toate părțile și atunci nu mă veți condamna prea mult. Și apoi, pot spune că și Dumnezeu este tot atât de mulțumit de mine ca și de mulți alții, care sunt mult mai buni ca mine, pentru că eu am trăit în condiții atât de dezavantajoase.” Da, ați redus și ați coborât idealul, așa că fiecare om va face ce este drept în ochii săi și va pretinde că a făcut binele, pe cât a putut. Dacă schimbi idealul și norma măsurii de greutate, nu ai să mai știi niciodată greutatea exactă a lucrurilor. Atunci nu o să mai existe o măsură unică pentru toți și fiecare om va folosi măsura care îi convine lui mai bine.

O MĂSURĂ

Dacă măsurile ajung să se amestece și să fie nesigure, atunci a dispărut însuși principiul care stă la baza comerțului. Tot așa se întâmplă și în domeniul spiritual: dacă desființezi cea mai bună măsură, cea mai

bună regulă care poate exista – adică Legea lui Dumnezeu – atunci nu mai rămâne altă regulă demnă de numele acesta. Ce poartă largă s-ar deschide atunci înălțării de sine și mândriei! Să nu ne mirăm că oamenii vorbesc despre sfințenia lor desăvârșită o dată ce Legea a fost schimbată și slăbită. Nu mai există nimic vrednic de luat în seamă în tendința noastră de a ne ridica la înălțimea cerințelor, dacă regula a fost schimbată și coborâtă în modul cel mai convenabil pentru noi. Eu cred că voi fi perfect sfințit, când am ajuns să țin Legea lui Dumnezeu, fără să las nimic la o parte din ea și fără să calc ceva din ea. Dacă un om ar zice că el este sfânt, pentru că el a ajuns la înălțimea de a ține o lege schimbată, eu cred că știu ce vrea să spună și cu unul ca acesta nici nu mai lungesc discuția. Nu văd nimic de valoare cu care să se poată lăuda a fi sfânt. Păcatul este orice lipsă de conformare cu Legea lui Dumnezeu și, atâta timp cât nu am ajuns să ne conformăm în totul Legii lui Dumnezeu, ar fi zadarnic să vorbim de perfectă noastră sfințenie. Nici un om nu este perfect curat până ce nu primește curățenia absolută ca ideal și măsură, după care să se judece. Atâta timp cât mai este în noi o abatere de la perfecțiunea prescrisă de Lege, noi nu suntem încă perfecți. Ce adevăr umilitor este acesta! Legea nu va trece, ci trebuie împlinită în totul. Adevărul acesta trebuie proclamat sus și tare, căci, dacă acest adevăr se pierde, atunci funiile noastre se rup, noi nu vom mai avea cu ce susține catargul; corabia se va sfărâma în bucăți.

O RUINĂ TOTALĂ

Evangelhia însăși va fi distrusă, când se va distruge Legea. A se atinge cineva de Lege înseamnă a lua Evangelhia în glumă. „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” (Mat. 5,18)

Partea a II-a

LEGEA TREBUIE SĂ FIE ÎMPLINITĂ

Acum voi arăta că Legea trebuie împlinită. Îmi închipui că sunt mulți care zic: „Noi nu putem s-o împlinim”. Dar tocmai aici voiam să vă aduc. Mântuirea omului prin faptele Legii este cu neputință. Trebuie să știm că mântuirea se dobândește prin har, prin credința în Domnul nostru Isus Hristos, și nu prin propriile noastre fapte; dar aceasta este o învățătură pe care nimeni nu vrea să o primească până ce nu a învățat adevărul prețios că mântuirea prin faptele Legii nu va fi niciodată dobândită de către omul născut din femeie. Totuși, Legea trebuie împlinită.

LEGEA ESTE ÎMPLINITĂ ÎN HRISTOS

Mulți întrebă ca și Nicodim: „Cum se poate face așa ceva?” Răspund: Legea este împlinită în Hristos și noi ținem Legea lui Dumnezeu ca rod al credinței.

Mai întâi de toate, după cum am mai spus, Legea a fost și este împlinită în sacrificiul fără pată al lui Isus Hristos. Dacă un om calcă o lege, ce face legea aceasta cu el? Ea îi va spune următoarele: „Eu trebuie să fiu onorată. Tu însă ai călcat poruncile mele, care poartă în ele sancțiunea pedepsei cu moartea. Pentru că nu ai vrut să mă onorezi prin supunere și ascultare, ci m-ai dezonorat prin călcare, trebuie să mori”. Domnul nostru Isus Hristos, care este marele Mijlocitor al Noului Testament pentru poporul Său și al doilea Adam, S-a oferit ca Mântuitor al celor care cred în El și S-a oferit și ca jertfă nevinovată. Pentru că poporul Său meritase pedeapsa cu moartea, Domnul S-a supus pe Sine morții în locul celor care ar fi meritat de mii de ori moartea. Ce minunat că a fost cu puțință o așa moarte de ispășire pentru neamul omenesc,

urmaș din unul și același tată! Pentru că toată căderea noastră s-a produs în primul Adam, de aceea a fost cu puțință pentru noi să fim răscumparați în al doilea Adam.

ÎN VIAȚĂ PRINTR-UN ALT ADAM

„După cum în Adam toți mor, tot așa în Hristos toți vor învia.” Pe baza principiului deținerii unui reprezentant, a fost posibil ca Dumnezeu să permită o înlocuire. Prima noastră cădere nu s-a produs prin greșeala noastră personală, ci prin greșeala reprezentantului neamului omenesc. Dar acum vine cel de-al doilea reprezentant al nostru, mai mare și mai strălucit – Fiul lui Dumnezeu – și ne face liberi, nu pentru dreptatea noastră, ci prin dreptatea Lui, căci El a ținut Legea în mod desăvârșit. Prin nașterea Sa ca om, Domnul a venit sub Lege și, luând asupra Sa povara vinovăției poporului Său, El a trebuit să sufere pedeapsa pentru păcat. Legea a adus moartea și a lovit pe Căpetenia și Reprezentantul nostru și al tuturor credincioșilor, ca noi să putem fi eliberați prin moartea Lui. Prin moartea Sa, Fiul lui Dumnezeu a arătat cât de onorată și respectată trebuie să fie Legea. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Astfel zicea Legea. Ea cere pedeapsa cu moartea; iar, prin moartea lui Hristos, s-a dat deplină satisfacție Legii.

A FOST DATĂ VIAȚĂ PENTRU VIAȚĂ

Viața lui Isus a fost dată, și anume o viață infinit de scumpă pentru o biată viață de om. Isus a murit, și astfel, cererea Legii a fost împlinită prin suportarea pedepsei prescrise de ea. Fiind astfel împlinită, Legea și-a pierdut puterea de a mai condamna pe credincioși.

Apoi Legea a fost împlinită de Hristos pentru noi. Despre lucrul acesta am mai vorbit, dar vreau să vi-l lămuresc definitiv. Isus Hristos, în calitatea Sa de Reprezentant al nostru, a venit în lume atât pentru a suferi pedeapsa cu moartea, cât și pentru a ține Legea.

„DREPTATEA CEA VEȘNICĂ”

Unul dintre principalele motive ale venirii Sale a fost să aducă în lume dreptatea cea veșnică. „Căci după cum prin neascultarea unui

singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” Legea cere o viață perfectă; iar acela care crede în Isus Hristos prezintă în fața Legii o viață perfectă, pe care el și-a însușit-o prin credință. Aceasta nu este viața sa, ci Hristos este făcut de Dumnezeu pentru noi îndreptățire, pentru noi care suntem una cu El prin credință. „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.”

DUMNEZEU NE VEDE PE NOI ÎN EL

Ceea ce a făcut Hristos este socotit ca și cum am fi făcut noi și, pentru că El a fost drept, dreptatea Lui ne-o socotește nouă, pe baza principiului substituirii și al reprezentării. O, ce fericire este să îmbraci această haină a dreptății și să o porți mereu, stând astfel înaintea Celui Preaînalt într-o stare mai bună decât cea arătată în litera Legii; căci Legea cere dreptate perfectă, dar noi îmbrăcăm, prin credință, dreptatea Creatorului Însuși și atunci ce mai poate zice Legea? În privința aceasta, stă scris: „În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința Lui; și iată Numele pe care i-L vor da: 'Domnul, neprihănirea noastră!'” „I-a plăcut lui Dumnezeu, pentru dreptatea Sa, ca Legea să se mărească și să fie măreață.”

ÎMPLINITĂ ÎN FIECARE DIN NOI

Dar aceasta nu este totul, Legea trebuie împlinită în fiecare din noi în înțeles spiritual. „Bine”, poate zice cineva, „dar cum poate fi aceasta?” Răspund prin cuvintele apostolului: „Căci lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”. Aceasta a făcut-o și o face Isus Hristos prin Duhul Său cel Sfânt. Nașterea din nou este o lucrare prin care Legea este împlinită; pentru că atunci când un om este născut din nou, el primește o natură nouă, care iubește Legea lui Dumnezeu și

se conformează ei. Natura cea nouă, firea dumnezeiască pe care Dumnezeu o sădește în fiecare credincios la data nașterii lui din nou, este incapabilă a mai păcătui; el nu mai poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.

O NOUĂ NATURĂ

Natura renăscută vine de la Tatăl cel veșnic; iar Duhul Sfânt locuiește în ea și cu ea și o întărește. Ea este lumină, este curățenie și, potrivit cuvântului Scripturilor, este sămânța vie și nesticăcioasă, care trăiește și rămâne în veac. Dacă este nesticăcioasă, atunci este și fără păcat; căci păcatul este stricăciune și tot ce vine în contact cu păcatul se va strica. Apostolul Pavel, descriind luptele sale lăuntrice, arată că el însuși, omul său dinlăuntru, adică cea mai bună parte din om, ținea Legea; pentru că el zice: „Astfel dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu”. (Rom. 7,25). El recunoștea că Legea este bună, ceea ce arată că el era de partea Legii și, cu toate că păcatul care locuia în trupul său îl îndemna să calce Legea, totuși natura sa cea nouă nu se învoia cu aceasta, căci nu putea suferi călcarea Legii, o ura și striga împotriva ei. Sufletul născut din nou găsește plăcere în Legea lui Dumnezeu și simte în el o dorință nestinsă, care tinde spre perfecțiunea absolută și nu găsește odihnă, până nu ajunge la o desăvârșită supunere față de Dumnezeu și până nu se face asemenea lui Dumnezeu Însuși.

Această lucrare, începută prin nașterea din nou, se continuă și sporește până ce ajunge la desăvârșire. Aceasta se va realiza în viața viitoare; acolo Legea va fi împlinită cu desăvârșire!

DESĂVÂRȘIREA CERUTĂ DE LEGE

Legea nu va admite pe nici un om în cer, până când el nu va ajunge în această stare desăvârșită. Firea noastră va fi curățită de toată zgura și va rămâne curată ca aurul. În cer va fi o mare plăcere pentru noi să fim sfinți. Atunci nu va mai fi nimic în noi sau în jurul nostru, care să ne pună în conflict cu vreo poruncă. Acolo vom cunoaște chiar în inimile noastre mărirea și desăvârșirea voinței lui Dumnezeu, iar voința noastră va merge pe aceeași cale. Acolo nu ne vom închipui că poruncile sunt

prea riguroase și aspre; ele vor reprezenta chiar voința noastră, așa cum reprezintă voința lui Dumnezeu. Nimic din tot ce a poruncit Dumnezeu, oricâtă jertfire de sine ar cere acum, nu va mai cere din partea noastră atunci. Sfințirea va fi atunci elementul nostru, va fi desfătarea noastră. Firea noastră va fi în totul conformă cu firea și cu intenția lui Dumnezeu în ceea ce privește sfințenia și bunătatea.

FĂRĂ PATĂ ȘI FĂRĂ ZBÂRCITURĂ

Atunci Legea va fi împlinită în noi, iar noi vom sta înaintea lui Dumnezeu cu hainele spălate și albite în sângele Mielului, fiind noi înșine fără pată și fără zbârcitură. Legea lui Dumnezeu va fi pe veci respectată și ținută în mare cinste de ființa noastră nemuritoare. O, cât ne vom bucura atunci de Lege! Acum ne bucurăm de Lege în omul nostru cel dinăuntru; dar atunci ne vom bucura în corpurile cele slăvite, care se vor simți încântate să fie pentru vecie, în mâna lui Dumnezeu, instrumente ale dreptății. Nici o poftă a corpului înviat, nici o dorință și nici o nevoie a lui nu vor aduce sufletul în rătăcire; ci întreg corpul, sufletul și spiritul nostru vor fi atunci în totul conforme cu intențiile și voința lui Dumnezeu. Să dorim și să cerem de acum aceasta. Nu vom ajunge acolo, decât prin credința în Hristos. Sfințenia desăvârșită nu va putea fi dobândită prin faptele Legii, căci faptele nu pot schimba firea omului, dar prin credința în Hristos și prin binecuvântata lucrare în noi a Duhului Sfânt putem dobândi dreptatea și sfințenia desăvârșită. Atunci cântarea noastră va fi aceeași, adică cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu și Legea Dumnezeului nostru va rămâne în etern. Amin!

Charles H. Spurgeon